

RIJSTPAP MET GOUDEN LEPELTJES

Uitgeverij Hedera

Door **A.MENSAERT**

Een voorproefje

Jezus had gehoord dat er een planeet op slechts drie miljoen lichtjaren lag, planeet *Blutsulus* genaamd en dat deze reeds verschillende malen hoog werd geprezen als soort kuuroord om oververmoeide individuen tot rust te laten komen.

Dat was het dus wat God echt meer dan nodig had, een kuuroord!

Jezus zou pas aan God vertellen, na het feest, wat zijn geschenk was. En misschien, omdat zijn eigen gebroken been nog goed moest genezen, dacht hij eraan om zijn vader misschien wel te vergezellen.

De dag dat God verjaarde, brak aan.

In heel het centrum weerklonk muziek. Op het Godsplein waren nu allemaal engelen samengekomen die rustgevende muziek maakte.

Dit op zelfgemaakte trompetten, en klarinetten dat ze uit goudkoper hadden gemaakt. Goudkoper was een edelmetaal, van een planeet nabij de hemel afkomstig, en kan je vergelijken met het duurste goud hier op de aarde.

De muzikale engelen bleven spelen tot God zelf aankwam. Vergezeld van zijn zoon Jezus, en zijn moeder Maria. Jozef, de man van Maria kon niet in de voormiddag aanwezig zijn. Hij was druk bezig in de schrijnwerkerij, en was splinternieuwe meubelen aan het maken voor een pas overleden echtpaar dat gisteren in de hemel was aangekomen en nog geen eigen meubelen had.

Eigenlijk stond Jozef al dagen met zijn werk achter, verschillende nieuwkomers in de hemel zaten nog steeds zonder meubelen en moesten in plaats van in een bed, op de wolken liggen. Deze waren wel zacht, en warm, maar bijlange niet zo comfortabel als de bedden die Jozef maakte.

Het feit dat Jezus nu met ziekenverlof was, maakte de wachtlijsten alleen maar langer.

Nee, hij kon er echt niet bijzijn deze voormiddag, hoe graag hij het ook had gezien hoe zijn schoonvader God, zijn mooie jaarlijkse toespraak hield. Maar die zou hij dan 's avonds kunnen bewonderen op de hemel televisie. Op kanaal acht werd deze altijd uitgezonden. In de hemel tv kijken, is gewoon fantastisch. Er zijn wel twintigduizend kanalen, echt over alles en nog wat, alleen niet over seks, dat staat God niet toe, en zou ook niet pasbaar zijn in de hemel. Sommige gevechtsfilms, werden wel toegestaan voor uitzending, maar dat was dan ook heel zelden. God hield niet van wapens, en gevechten.

God zijn toespraak ging dit jaar over de hemelpoort die dringend aan vernieuwing toe was, reeds vijfduizend jaar trouwe dienst had de poort op haar naam. Het sleutelgat was zodanig uitgesleten van de grote sleutel die Petrus steeds bij zich droeg, dat het niet meer mogelijk was om deze door gebruik van een sleutel nog op slot te krijgen.

God de vader had het ook over de vele doden die een week voorheen plots aan de hemelpoort stonden. De week voorheen waren er een duizendtal mensen, gestorven door een aardbeving aangekomen.

...

...

Het was eindelijk zover; De dag was aangebroken dat ons drietal zou vertrekken voor enkele dagen naar de planeet *Blutsulus*, waar het gekende kuuroord was.

Dat God er niet met zijn jeep heen kon gaan, dat wist iedereen, zelfs een voertuig had in de hemel geen vleugels.

De jeep die God had, was een oude Amerikaanse oorlogsjeep die hij op een stortplaats in Amerika had gevonden. Vele zielen in de hemel hadden er weken aan gewerkt om de auto nog rijdend te maken.

Naar *Blutsulus* kon er alleen gevlogen worden, en liefst met een raket. Het was miljoenen lichtjaren van de hemel verwijderd, en indien God niet alles zou kunnen, dan had zijn raket ook nooit GSSB (Gods Super Snelle Benzine) gehad. Brandstof die er voor zorgt dat de raket van God de Vader, sneller vliegt dan je ogen het zouden kunnen bijhouden.

'Is alles al in de raket ingeladen?', vroeg God, toen hij werd gewekt door Petrinus, zijn persoonlijke knecht.

God had het niet zo voor knechten, maar door zijn hoge leeftijd, en de rugpijn die hij maar al te vaak had, leek het hem op zekere dag, al heel lang geleden, nuttig een knecht in dienst te nemen. Petrinus hielp God elke dag bij het aankleden.

'Ja Meester en Heer', sprak Petrinus: 'Alles is klaar en reeds ingeladen'.

'Goed', bevestigde de Almachtige: 'Is Linda en mijn zoon Jezus er al?'

'Ook zij zijn er', liet Petrinus weten, terwijl hij God zijn goudkleurige sokken aandeed:

'Ze zitten beneden in de grote hal op U te wachten'.

Op het Godsplein was ondertussen alles reeds in gereedheid gebracht voor het vertrek van God's raket. Het was eigenlijk een oude Russische afgedankte raket. Ruimteafval. Niet ver van de poolster af hadden enkele engelen deze raket teruggevonden, en ze mee gebracht naar de hemel.

In principe was God tegen dingen van de aarde, maar zijn jeep, en ook deze raket waren enkele van de uitzonderingen. Het vergemakkelijkte zijn leven enorm, en op zijn leeftijd was het zeker nodig om vervoermiddelen te hebben.

God wandelde langzaam de trap af, zodat hij zeker niet kon vallen. Nu ook een been breken, net zoals zijn zoon voorheen had gedaan, leek hem niet echt een prettig idee.

Beneden in de grote hal zaten Jezus, en Linda op hem te wachten.

'Mijn zoon', sprak God, terwijl hij bijna bij de laatste trede was.

'Vader', antwoordde Jezus, eveneens met blijde stem, zijn papa te zien staan, wetende dat deze heel blij was eindelijk aan vakantie toe te zijn.

Linda zag hoe de twee mannen; Vader en zoon elkaar de hand drukten, en vervolgens naar de uitgang wandelden.

'Kom Linda', sprak God.

Linda volgde gedwee, en zo kwamen ze aan op het Godsplein waar een raket sierlijk stond te stomen, reeds opwarmend met draaiende motors, zodat het drietal meteen kon vertrekken.

De raket werd niet gestart zoals op aarde, –Er werd niet eens afgeteld van tien naar nul.

God stapte gevolgd door zijn zoon en secretaresse Linda over de rode loper naar het ruimtevoertuig toe.

Eens binnen werd de sluisdeur stevig afgesloten, en draaide Jezus de startsleutel om.

Trillend steeg de raket omhoog.

God en Linda waren ondertussen in de grootste raketruimte achtergebleven. Deze was ingericht als een salon. Er lag rode vloerbekleding, en overal stonden antieken meubels. Ook een troon waar God tot rust kon komen was voorzien.

Achter de grote zaal, wat leek op een luxueuze woonkamer, waren enkele kamers voorzien. De Heiligenkamer, waar God sliep, was onmiddellijk achter de grote ruimte gelegen. Daarnaast had je dan de badkamer, en meer achterin het ruimteschip waren nog zes kamers ondergebracht. Twee van die kamers zouden ook in gebruik worden genomen. Eén voor Linda, en één voor Jezus.

Eens de raket hoog boven de hemel, langs de sterren kliefde, op weg naar *Blutsulus*, had Jezus de raket op automatische piloot gezet. Dit zorgde er voor dat hij niet steeds de raket moest besturen, maar de raket zelf wel de weg naar de kuuroord planeet zou vinden.

Het was maar enkele dagen vliegen. Het was een saaie rit, zo saai dat God vaak schaak speelde met Linda of Jezus. God vond schaken op zich geen leuk spel, maar het was beter dan niets te doen.

Een telefoontje naar de hemel stelde hem ook gerust, toen hij van Nostradamus vernam dat alles zonder problemen verliep.

Op *Blutsulus* aangekomen na een zachte raketlanding, stond het ontvangstcomité al klaar. Shikar, de leider van Blutsulus schudde God de hand, toen deze even later uit zijn raket was gestapt, en zijn ruimteliem had afgenomen.

'Welkom op Blutsulus', sprak Shikar, God en zijn gevolg verwelkomend toe.

Ook vele Blutsulianen waren naar de landing komen kijken, want het gebeurde niet elke dag dat God en Jezus op deze planeet kwamen.

Deze planeet leek precies op een grote ijzeren bol. Maar dan met grote deuken in; -Ijzeren kraters, en alle woningen waren er volledig uit metaal, de meeste verroest door de zware regenval die er vaak heerste.

Vandaag regende het niet. God had er persoonlijk voor gezorgd dat de zon er zou schijnen, en hij dus niet door het slechte weer naar het kuuroord moest wandelen. Auto's waren er niet, geen enkel vervoer; Dus kon het beter niet regenen om deze tocht te ondernemen van de raket naar de plaats van bestemming.

Bij het kuuroord aangekomen, stond er in grote letters uit gesmeed metaal: Kuuroord Bluts.

Linda moest even lachen toen ze deze naam zag, want op aarde, waar zij vandaan kwam, zou er zeker geen enkel kuuroord een dergelijke gekke naam dragen.

Eens binnen werd hen kamers toegewezen door Krimzak de baas van het kuuroord.

Als je nu wil weten hoe een Blutsuliaan er uit ziet; Het zijn heel rare wezentjes. . .

Ze hebben een enorm groot hoofd, zien er bleek uit, zonder kleur. Haast een dode van bij ons, en ze hebben twaalf paar armen. Dus vierentwintig armen. Ze zijn niet groter dan een meter, en hebben geen benen, maar veren onder hun bolle buikje. Ze zijn tweeslachtig, en hebben een enorme grote neus.

Het meest rare aan deze wezens is dat ze maar één oog hebben. Een enorm groot oog dat in het midden van hun gezicht staat.

Echt slim zijn ze niet hoor. Ze zijn ook niet met zovele op deze planeet. Het is een enorm klein planeetje, dat nooit of nooit vanaf de aarde kan gezien worden.

Krimzak was ook niet al te slim. Zeker niet toen hij God, Jezus en Linda naar een kamer bracht met een stapelbed. Drie bedden stonden er opeen, vastgemaakt met enkele schroeven aan elkaar.

'Ben je nou helemaal gek?!', bulderde God, Krimzak toe: 'Ik ben God, niet één of andere goedkope bezoeker die hier in een stapelbed komt kruipen'.

Krimzak keek verlegen, meende het wel goed, maar door zijn domheid snapte hij niet echt dat God niet tevreden was met deze kamer.

Jezus die iets rustiger was, waarschijnlijk ook omdat hij nog maar een goede tweeduizend jaar oud was, en zijn vader veel ouder, en sneller vermoeid, nam het woord:

'Vader kan niet in een stapelbed slapen, dat is te hoog voor hem, en hij is nu éénmaal God, de vader en schepper van alles en iedereen'.

'Piep', sprak Krimzak die op de koop toe ook nog doofstom was, en geen woord Blutsuliaans sprak.

. . .

. . .
God nam de plannen aan, en besloot ze is rustig te bekijken vooraleer hij zou beslissen welke sterren er mochten geraakt worden.

Eens was het voorgevallen dat een verkeerde ster werd geraakt, en neerkwam op God' s kasteel. Dit had voor een enorme ravage gezorgd. Wekenlange herstellingswerken waren het gevolg.

Bij het nakijken van de plannen zag hij enkele sterren die volgens hem toch weldra automatisch zouden ophouden te bestaan.

'Deze sterren worden het', sprak hij tot zichzelf.

Hij nam een rode markeerstift, en omcirkelde de sterren op de plannen van Quatrinus.

Deze was ondertussen reeds terug huiswaarts gekeerd, en hoopte dat God zich niet meer zou vergissen in het aanduiden van sterren.

De dag dat het toernooi naderde kwam snel.

De vierhonderd engelen en heiligen die meededen, en allen statig op een rij stonden met hun keu gericht naar de aangewezen sterren, kregen al snel de toestemming van God de vader om deze aan te raken.

Het startsein werd heel simpel gegeven. God stak zijn hand omhoog, en alle engelen en heiligen wisten dat ze konden beginnen.

Verschillende sterren werden geraakt. Sommigen raakte maar één ster, die daarna in volle snelheid een vallende ster werd.

Anderen raakte twee sterren, zij die kans maakte als winnaar te worden uitgeroepen.

Quatrinus zelf was niet enkel de organisator, maar als biljartfanaat speelde hij zelf ook mee.

Hij had drie sterren kunnen raken. Dit telde niet mee, want de spelregels waren nou éénmaal slechts twee sterren te raken. Maar Quatrinus wou aantonen dat hij erg goed was in het biljartspel, en overdreef daarom is graag.

Toen hij de volgende ronde startte, en bij de twintig laatste was die nog mochten meedoen, daar de anderen reeds waren uitgevallen, schoot hij zodanig hard tegen een ster, dat deze aan volle snelheid botste tegen een ruimteveer dat duizenden en duizenden kilometers verderop vloog.

'Oh nee!', riep God woedend toen hij zag hoe de spaceshuttle uit elkaar spatte:

'Dommerik!', raasde God verder, die stampend met zijn voet op de hemelvloer bonkte. Zo hard dat de ganse hemel ervan trilde.

'De zeven astronauten zijn er', sprak Petrus, die van de hemelpoort naar de plaats van het toernooi was gekomen.

'Vergeef me', nam Quatrinus verlegen het woord: 'Ik had het niet zo bedoeld'.

De astronauten, net omgekomen in die vreselijke aanraking met een ster keken wel wat boos naar de grijsaard.

'Wat een idee', sprak één van hen: 'Met sterren, biljart spelen'.

Het verdere toernooi werd afgelast. Er waren zeven doden gevallen, nieuwkomers die door Quatrinus stommititeit nu ook in het hiernamaals waren gearriveerd.

Die avond besloot God de Vader, om nooit nog een biljarttoernooi te laten doorgaan. Het leek hem enorm gevaarlijk om zich nog te wagen aan dit spel. Quatrinus kon zichzelf niet vergeven, en smeekte aan de Schepper om te worden verbannen naar de hel, als straf.

Maar hier ging God niet op in.

'Het is wel jouw fout', sprak God: 'Maar je hebt het onbewust veroorzaakt'.

...